

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

GELLU NAUM

Ilustrații de
Irina Dobrescu

Cuvânt-înainte de
Dan Stanciu

*Î*n nu știu care țară,
în nu știu ce oraș
și-n care ulicioară,
trăia un băiețaș.

Dar nu un oarecare
nevolnic și sfios,
ci unul ca o floare,
grozav de arătos:

avea o neagră chică
și patru dinți de lapte
și-un nas cât o mărgică
și ani avea vreo șapte,

În plus, mai era și
țâfnos, câteodată,
și-atunci, râvnea să bată
doi-trei copii pe zi.

Știa perfect să scrie
uimindu-i pe băieți:
facea caligrafie
pe garduri, pe pereți,

scria pe orice vrei
și iscălea: MATEI.

profu e bun

Părinții îl iubeau foarte mult; lui Matei i se dădea cea mai gustoasă mâncare, i se cumpărau prăjituri și jucării, Matei

mergea la circ,
la cinema,
la teatru de păpuși,
avea haine frumoase,
beretă,
minge,
traforaj,
mănuși,
avea și bicicletă cu trei roate,
într-un cuvânt,
avea
de toate...

Și-ar mai fi ceva
de pus la socoteală:
băiatul mai avea,
ca zestre personală,
vreo șaptezeci de bile,
trei codiriști de bici,
o marcă din Antile
și optzeci de arșici...

Cu toate astea, Matei era veșnic supărat;
ședea mereu pe gânduri,
ursuz și încruntat...

Și știți din ce pricină?
Părinții lui spuneau
că n-ar fi el de vină,
că e născut să aibă
o fire visătoare
și că va fi poet...

De fapt, el suferea
că nu era mai mare,
că prea creștea încet...

Măsura omenească
nu-l mulțumea defel:
ar fi dorit să crească
înalt, cât un castel,

ar fi dorit să-ntreacă
pe oricine i-ar place...
Dar ce putea să facă?
Era mărunț, și pace!

Nici vorbă, e frumos să crești înalt și drept. Asta
poate oricine să-și dorească.

Dar să vedem acum de ce voia Matei să crească?

Întâi și-ntâi, să aibă pasul mare, ca să umble mai
puțin;

întâi și-al doilea, să fie mai grozav ca toți atleții;
al doilea, s-ajungă, peste gard, în vișin, la vecin;